

Adrian G. Romila

Zaruri și minuni

proză scurtă

POLIROM
2026

Cuprins

Firul roșu al tuturor lucrurilor din lumea asta	5
Niște cuvinte	14
În luminiș.	22
Vremea muntelui care pleacă	33
Dincolo, deasupra, dedesubt.	49
Ham.	62
Zaruri și minuni	71
Când ești chemat afară	86
Accident.	91
Manole cel blând	98
Cel care apărea în pozele noastre din vacanță . . .	102
Prieteni.	106
Teddy Bear.	115
Nimic	122
Socrela	126
Neterminat	131
Noaptea târziu	135
Ultima pescuire	146
Ceștile de cafea de la mama.	160
Clint Eastwood, Gene Hackman și toți ceilalți . . .	166
Aspecte ale vieții în timpul Revoluției.	196
<i>Nota autorului</i>	213

— Doarme încă, dorm și copiii...

— Aha. Bine. Să doarmă! Acum lasă-ne, dispari! Du-te!

Sluga se retrase la fel de plecată, Zakkai se așează din nou jos, lângă tabla de joc, cu picioarele încrucișate sub el. Începu să se scarpine sub fes, oftă și zise:

— Ce ziceai tu mai înainte de omul acela care tot umblă pe aici? E un învățător din Galileea, parcă ai zis, sau din Nazaret? Nu mai țin minte... Și ce ziceai de orbul de la noi din oraș? Că eu îl știu bine pe omul acela, e un biet cerșetor puturos, un mincinos, un zdrențăros, nu l-aș atinge nici c-un deget...

— Aa, da! E un învățător care vine din Galileea, sau mă rog, el pretinde că e învățător, predică tot felul de ciudățenii, își bate joc de preoții de la Templu, calcă Sabatul pe față... Cică face și minuni, minuni mari, cum nu s-au văzut nici la Moise sau la Ilie sau la profeții noștri cei mari... Oamenii îl urmează, și nu sunt puțini. Ei tot îi răspândesc poveștile. Unii zic chiar c-ar fi Mesia, cel mult așteptat. Na, tot felul de bazaconii se spun despre el!

— Cum a trecut învățătorul ăsta prin Ierihon și eu nu am știut? Cum de nu l-am văzut? Unde oi fi fost?

— Păi erai la Ierusalim, Zaheu, să te vezi cu Priscus...

— Aaa, da, da. Acolo eram. La Priscus. Și zici că l-a făcut să vadă? Pe zdrențărosul ăla? Păi e orb din naștere, Iacobe, cum să vadă?

— Jur pe mâna sfântă a lui Iosua, cuceritorul, Zahee! Ziceai că nu l-ai fi atins nici c-un deget? Ei bine, taman c-un deget l-a atins nazariteanul, c-un deget muiat în scuipat și țărână, cu care i-a dat pe

pleoapele închise și ele s-au deschis, dintr-o dată. Cică toți s-au speriat când i-au văzut albul ochilor, ieșit prima oară la lumină. Bine, eu n-am văzut cum i-a dat vederea, numai am auzit de la cei care au fost acolo, de față, când a trecut nazariteanul. Dar îți spun că omul acela acum vede, asta o pot dovedi! S-a luat atunci după nazaritean lăudându-l, dar după o vreme s-a-ntors spășit la locul lui. L-am întâlnit chiar ieri, era tot acolo, la drum, la ieșirea spre râu, unde stă el de obicei să ceară, și am vorbit cu el. Crede-mă, omul acela acum vede! Vede tot ce e în jur, tot ce-i arăți!

Zakkai căzu pe gânduri câteva clipe, scărpinându-se în barba mică și țepoasă.

— Eu nu prea cred asta, Iacobe, dar o să merg să-l văd. Să mă încredințez cu ochii mei.

Iacob rânji:

— Du-te să-l vezi pe cel care vede! Să ți se deschidă și ție ochii!

Zakkai îl repezi, furios:

— Faci jocuri de cuvinte ieftine, cum faci mereu, jocuri fără noimă. Cine să te mai ia în seamă? Și-ți cam place să-ți bați joc de mine, ți-am mai zis asta și văd că n-ai învățat.

Iacob redeveni serios și arată spre zaruri.

— Știi cum e, Zaheu, tată, cu vindecarea orbului ăstuia de la noi, din Ierihon? E taman cum e acum tu: tu nu crezi că ai pierdut atât azi, că te-a părăsit norocul, dar uite că astea s-au petrecut. Că norocul se mai uită și la păcatele omului, hahahaha! Și să știi că nu ar fi singura minune a acestui nazaritean, am auzit multe... Pe mulți i-a întors să ia aminte la cuvintele lui,

chit că ele nu se prea potrivesc cu ce spun Scripturile, ba dimpotrivă...

— Râzi ca un prost, Iacobe, râzi ca un prost! Astea sunt... vorbe de-ale preoților, Domnul acela al lui Avraam, al lui Isac și al lui Iacov nu are treabă cu zarurile noastre, cum nu are el treabă cu mai nimic din ce facem noi pe aici, pe pământ, el e în legea lui, acolo, în ceruri, cu îngerii și cu profeții lui cu tot... Eu sunt sigur de asta... O duce bine, n-are nevoie de noi. Ne-a făcut și ne-a lăsat aici, să ne chinuim.

— Ești sigur până nu mai ești, știi cum vine treaba? Nici eu n-am crezut asta cu orbul, dar uite că e adevărată. Am văzut-o cu ochii mei, ți-am zis, și eu văd bine din naștere. Poate că norocul tău e ca minunile nazariteanului ăsta de care se tot vorbește, adică vine și pleacă după cum vrea el, nu după cum îl aștepți tu sau după ce crezi tu despre el. Norocul, ca și minunea, nu se uită la om, doar dă peste tine așa, din senin, vine, pleacă sau schimbă ce vrea. Nu te întrebă norocul dacă ești bun sau rău, dacă meriți sau nu. Cine ar fi crezut că un orb din naștere va vedea? Și uite că l-a vindecat învățătorul ăsta călător sau ce-o fi el... Asta a cerut omul nostru, asta a primit, să vadă.

— Aaa, stai, a cerut el să vadă?

— Da, cei care au fost acolo au zis că l-a strigat pe nazaritean cu numele de „Iisus“, „Iisus, fiul lui David“, așa i-ar fi zis, de parcă nu toți am fi fiii ai lui David! I-ar fi zis: „Iisuse, fiu al lui David, ai milă de mine!“ sau cam așa ceva... Și acest... Iisus s-a apropiat și l-ar fi întrebat ce dorește. Și zdrențarosul ăla a zis că vrea să vadă, ce să vrea altceva mai bun pentru

el? Și s-a-ntâmplat îndată ce i-a uns ochii cu scuipat și țărână. Păi ce, pe tine norocul te-a-ntrebat azi dacă să te părăsească sau nu? A plecat și gata, te-a lăsat cu gura căscată și cu punga goală, hahahaha!

— Mda... o să mai vedem, o să mai vedem... Dacă o mai trece pe aici nazariteanul ăla, poate o să merg și eu să-l văd... Să-mi zici dacă auzi ceva!

Iacob făcu din nou ochii mici și-l împunse pe Zakkai cu batjocura:

— Tu ce-o să-i ceri, dacă va fi să-i ceri ceva, Zahee? Asta dacă va sta de vorbă cu tine, știi că nu prea te iubesc învățătorii și rabinii... Să ai mereu noroc la zaruri, hm? Să aduni bani mai mulți? Sau să fii mai fălos și mai arătos în hainele tale fistichii? Să ți se-nmulțească averea mai mult ca a celorlalți vameși, mai mult ca a lui Matei Levi, fiul lui Alfeu, mai mult ca a lui Irod? Hahaha! Hahahaha! Sau nu, stai! Poate ai vrea să fii mai înalt, să te ridice dările negustorilor mai sus măcar c-un cot!

— Râzi ca un prost, iarăși râzi ca un măgar prost, Iacobe, ca o cămilă fără minte! Tu ești la fel ca mine și tot tu râzi! Ai să vezi când om juca mâine din nou, să vezi ce te sărăcesc! Lipit te las!

Când rosti „lipit te las“, Zakkai zâmbi pentru prima dată în acea după-amiază fierbinte și-și frecă mâinile, urmând vorbele repede, aproape fără să răsuflă.

— Te las lipit, da, da, îți iau tot, mă va lovi norocul, mă va lovi minunea, vei vedea cum zici tu că vede acuma orbul nostru din Ierihon, Iacobe! Numai așteaptă până mâine! Azi e limpede că n-am noroc, dar mâine... În scuipat și-n tină vei cădea ca să-mi ceri îndurare! Ca să-mi ceri un împrumut, cât

de mic! Iar eu nu știu dacă mă voi îndura de tine. Nu crezi tu acum și râzi de mine, cum nici orbul ăla n-a crezut că va vedea vreodată, dar mâine te va lovi și pe tine minunea, împătrit o să iau de la tine mâine, cu dobândă mare. Mâine jucăm cu zarurile din oasele mielului de l-am fript aici, cu Priscus, când am făcut petrecerea, alea îmi poartă noroc.

— Vezi să nu sărăcești tu din nou, Zahee! Ce-ai zice dacă am juca cu miză mai mare, ai? Te bagi? Punem miza cu care am jucat săptămâna trecută cu legionarii și centurionul aici, tot la masa asta. Și dacă am norocul de azi și dacă jucăm toată ziua, jumătate din avere îți iau! Ha, ce zici dacă va trebui să-mi dai jumătate din averea ta de vameș păcătos? Turmele, banii, slugile, ce-i prin cămări, prin beciuri, prin ulcioare, prin lăzi, stofele... Și atunci voi intra și eu aici când voi vrea, ca să dau mese și petreceri cu prietenii mei...

Mâniindu-se dintr-o dată, Zakkai se ridică și-l trase pe Iacob de haine cu chef de bătaie.

— Te-ai cam aprins! Ia mai du-te tu acasă, Iacobe, acum! Gata! Destul! Hai, hai, du-te! Până nu mă mâinii de tot! Cară-ți urechile lungi de aici!

Îl împinse spre ușă cu putere după ce-l văzu în picioare:

— Până or deveni astea ale tale pe aici, acum sunt ale mele și eu poruncesc. Hai, mergi la tine acasă!

Iacob o luă într-adevăr spre poartă, râzând și bombănind peste umăr:

— Da, da, mâine vedem, Zahee! Norocul și minunea! Averea ta întregă va rămâne sau va fi pe jumătate a mea! Hahahaha! Tu o să vii la mine după

împrumuturi și-ai să-mi făgăduiești dobânzi mari, împătrite, dar eu...

Glasul i se pierdu pe măsură ce se depărtă pe drum, iar Zakkai, supărat și obosit, se trânti pe pat și bătu din palme, ca să-i mai ceară lui Elisei un pahar de vin rece, până s-or trezi ai lui din somnul de amiază. Dar Elisei nu catadicsi să apară și, după ce-l strigă înadins și mai bătu de câteva ori din palme, Zakkai își puse sandalele cele scumpe, își aranjă fesul și haina și ieși să vadă ce era cu sluga lui, de nu apăruse la chemare. Îl găsi stând de vorbă la poartă cu o altă slugă din vecini și se grăbi spre el, ca să-i ardă vreo două peste cap. Elisei i-o luă înainte, însă, ridicând mâinile a iertare.

— Stăpâne, stăpâne! Stai, ai milă, nu mă lovi! M-a anunțat băiatul ăsta acuma... Iarăși trece nazariteanul acela pe la noi! Vorbește lumea! A intrat în oraș dinspre Ierusalim. Poate vrei să-l vezi și tu... s-au adunat mulți acolo...

Zakkai își strânse haina cu mâinile să nu-l încurce la mers și o luă la fugă spre capătul târgului, stârnind trâmbete de praf în urmă. Când ajunse în piață, lângă puțul de piatră care secase, nu putu vedea nimic de mulțimea adunată, nu știa unde și cine e nazariteanul între toți ologii și șchiopii și paralizicii și femeile proaste și bărbații întregi la minte sau smintiți care împreună țipau, chemau, se-mbrânceau, cerând câte ceva. Asudat de alergătură și de soare, Zakkai căută un loc în mulțime de unde să vadă mai bine, dar nu găsi, deși mulți se dăduseră la o parte și-l salutaseră cu temenele când îl văzuseră. Micimea staturii sale nu-l ajută nici ea să treacă de capetele celorlalți, așa